

1153 Forts. af 2. Beh. af Lovf. om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune. 1154

bange for at bruge for stærke Ord, lad mig sige — Mistænksomhed mellem disse to Dele af det fordums forenede Venstre end Modsetningen til Regjeringen, der bærer Skylden. Jeg tror, at det var kommet dertil, at man erkendte, at Hjælpen til Bestindien burde bringes uden Hensyn til, hvorledes ellers de politiske Forhold forelaa; men som sagt, Tiden har ikke været tilstrækkelig til, at denne Lødens har kunnet komme saa langt, at den har kunnet møde Regjeringens Villighed til Indrømmelser, og Følgen har altsaa været, at de Herrers Lust til at gjøre Noget for Bestindien nu fremtræder i de to første Mindretals Erklæringer, særlig i den anden, tillat med saa mange Vilkaar og Betingelser, at det nu er en fuldstændig Umulighed derpaa at bygge noget virkeligt Haab om, at en god Løsning skulde naaes. Den høitærede Minister har nylig bemærket — og det tror jeg er Noget, som Alle, der have hørt Debatten i Dag, ville slutte sig til —, at det er en stor Feiltagelse, naar man her begynder at diskutere om Bestindiens Administrationsforhold overhovedet, ret som om Opgaven var at underkaste denne en fuldstændig Reform, i Stedet for at bestjæftige sig med det, der i Diebliffet virkelig er den eneste Opgave. Man kan vel ikke komme til at yde Bestindien nogen Hjælp, uden at man maa tage noget Hensyn til de eiendommelige bestindiske Forhold; men nu at benytte Leiligheden til at gjennemgaa Prioritetsforholdene i Plantageeiendommene, til at undersøge, hvad der tidligere eller senere maatte være gjort i den ene eller den anden Retning, og deraf at ville afhængiggjøre, om man vil hjælpe Den til at bjerge den paa Marken staaende Høst — det er at svare i Dit, naar man spørger i Vest, og det kan slet ikke hjælpe det Mindste. Derfor skal jeg aldeles ikke indlade mig paa en stor Del af de Betragtninger, som ere komne frem fra Ordføreren for det andet Mindretal (Berg); thi om man end til den yderste Evidents godtgjorde, at han havde Ret paa alle Punkter, vilde det neppe kunne faae den fjerneste Indflydelse paa Spørgsmaalet i denne Sag; hvad der skal gjøres for at hjælpe Den nu under de givne Forhold. Derimod tror jeg, det er nødvendigt at sige nogle Ord om de to Afnit i Loven, blandt Andet ogsaa, fordi der er fremsat Anskuelser, især fra den ærede Ordfører for det første Mindretal (B. Nielsen), som jeg ikke tror at kunne lade staa uimodsagt. Der blev sagt, at hvad Fællessuffertogieret angik, var der Ingen, der interesserede sig derfor, at man ikke fra nogen Side interesserede sig for denne

Del af Loven. Det er en meget stor Feiltagelse. Vor Side interesserede sig særdeles meget for Suffertogieret, vi pustte overmaade meget, at der maatte blive gjort Noget derfor, og tillægge dette den første Vægt, netop for at yde St. Croix en Hjælp under de nuværende Forhold. Jeg tror ikke, det har været heldigt for Spørgsmaalet om Fællessuffertogieret, at Aktieselskabet har haft sin Generalforsamling i Tiden mellem vor forrige og den nuværende Behandling af dette Spørgsmaal. Jeg tror, at den hele Maade, hvorpaa der taltes til Herrerne paa den anden Side af Gaden, var meget lidet sikkert til at samle Belvillie for denne Sag; Fællessuffertogieret har utvivlsomt ikke noget Krav, allermindst noget Retstrav, at stille til Statskassen og til de Herrere paa den anden Side af Gaden. Fællessuffertogieret kan virkelig ikke gjøre mere end appellere til Belvillien for at faae en yderligere Understøttelse ud over det, Loven af 25de Februar 1876 har givet det. Jeg tror yderligere, det har fremkaldt en stor Misforstaaelse, naar der paa denne Generalforsamling blev begjæret og indrømmet en Bemyndigelse til at rejse de fornødne Midler, thi saaledes som denne Efterretning er kommen i famelige Reflekter, maa Enhver ledes til den Tro, at hvis Staten ikke hjælper Fællessuffertogieret, kan det hjælpe sig selv. Derfor jeg ikke ad anden Vej vidste, at dette er en fuldstændig urigtig Opfattelse, og at den Bemyndigelse, som det har været ønsket og givet, har haft noget ganske Andet for Dø, nemlig, at bemyndige til at ordne Aktieselskabets Mellemværende med Staten, naar yderligere Tilskud fra Statens Side blev givet, vilde jeg have været i samme Misforstaaelse som de Herrere. Men Spørgsmaalet er beständig dette: Er det rigtigt at udelukke Fællessuffertogieret fra vor Overveelse? Er det den bedste Fremgangsmaade for os selv og for Den at følge den Lønte, som selv det ærede Mindretal for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) er gaaet ind paa, nemlig at ændre Loven ved at ubelade dens Paragraf 1? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at der vilde have været al mulig Opfordring til ved denne Leilighed at tage Loven af 25de Februar 1876 for til fornøjet Overveelse. Jeg vil her sige ind, at ogsaa jeg vilde have ønsket, at dette Spørgsmaal kunde have foreligget for os uafhængigt af Hjælpen til St. Croix og paa et tidligere Tidspunkt. Den høitærede Minister har anført, at før Kolonialraadet havde givet sit Samtykke til at overtage Garantien for det forøgede Beløb, mente